

ἀνατείλην ὁ χειμερινὸς ἥλιος· δὲν ἠδύνατο ὅμως· διότι θὰ ἔσπερετο τοῦ ἡμερομισθίου, διὸ ἔπρεπε νὰ πορευθῇ εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον τῆς. Μετὰ δακρύων ὤθεν ἐγκαταλείψει τοὺς οἰκείους τῆς.

Ἀρικομένη εἰς τὸ πλυντήριον ἐνὸς τῶν πελατῶν τῆς, μετὰ χαρᾶς εἶδεν ὅτι τὰ πρὸς πλῆσιν ἐνδύματα δὲν ἦσαν πολλά. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ πόθος νὰ ἴδῃ τὸν ἀσθενῆ σύζυγον ἐδιπλασίασε τὰς δυνάμεις τῆς, εἰς τὴν μίαν δὲ ὥραν καὶ πέντε λεπτὰ μετὰ μεσημβρίαν ἤπλωσεν εἰς τὸ σχοινίον τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν πλυθέντων ἐνδυμάτων, καθαρώτερον τῆς χιόνης. Μόλις ἡ Ἰδα ἤτοιμάζετο νὰ χύσῃ τὸ ὕδωρ ἤλθεν ἡ οἰκοδέσποινα φέρουσα ρύο σινδόνας καὶ λέγουσα· «Ἐπειδὴ εἴχετε τόσῃν μικρὰν πλῆσιν σήμερον δύνασθε νὰ πλύνετε καὶ αὐτὰς τὰς δύο σινδόνας.»

Βαθὺν στεναγμὸν ἐξέφερον τὰ χεῖλη τῆς πλυντρίας καὶ ἐπανάηχισεν τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἦτο τρεῖς ὥραι καὶ ἡμίσεια ὅτε ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ οἰκαδὲς. Μία ὥρα πολὺ ἀργά!

Ὅτε ἡ Ἰδα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον εὗρε τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐτοιμοθάνατον, μόλις ἔχοντα δυνάμεις ὅπως τραυλίσῃ, τὰ ἐξῆς, εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον σύζυγόν του. «Ἀχ! Ἰδα, δὲν ἠδύ—νάμην πλέ—ον νὰ περιμέ—νω τὴν ἐπιστροφὴν σου.» Ταχέως δ' εἶτα ἐπεχύθη ὁ θάνατος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐπὶ μίαν ὥραν ἀνεπαύετο ἡ κεφαλὴ τοῦ θνήσκοντος ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς πιστῆς συζύγου του, τῆς ὁποίας ἡ καρδία ἐβαρυάλγει, τέλος δὲ ὁ πάσχων εὗρε τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν.

—Μαρία, ἐξηκολούθει μετὰ δακρύων ἡ γραῖα, ἔσο καλὴ μετὰ τῆς πλυντρίας σου· προσπάθησε ν' ἀνακουφίσῃς τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, καὶ οὐχὶ νὰ τὴν ἐπιβαρύνῃς· σκέφθητι δὲ, ὅτι, οὐδεμία μήτηρ ἔχουσα τέκνα πορεύεται καθ' ἑκάστην νὰ πλύνῃ, ἐὰν ἡ πενία δὲν ἀναγκάζει αὐτὴν πρὸς τοῦτο. Καὶ ἡ Σωσάννη μας δὲν ἦτο πάντοτε πλύντρια· ἐδοκίμασε καλλιτέρας ἡμέρας· ἀλλ' ὑπέστη ἡδὴ καὶ πικρὰς δοκιμασίας.

Τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἤλθεν ἡ Σωσάννη ἥτις πράγματι ἐπεράτωσε τὴν πλῆσιν ἅμα παρῆλθεν ἡ μεσημβρία.

Ἡ Κυρία Μαρία εἰς εἶπε· Σωσάννη σήμερον ἐπεράτωσατε ταχέως τὴν πλῆσιν σας.

—Δόξα τῷ Θεῷ ὅπου ἐτελείωσα. Μετὰ τὸ τέλος τῆς πλύσεως βαρὺς λίθος ἀνεσηκώθη ἀπὸ τῆς καρδίας μου. Ἐφοβούμην μήπως ὤφειλον νὰ ἐργασθῶ μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἐν ᾧ ἡ παρούσα μου εἶναι τόσον ἀναγκαία εἰς τὴν οἰκίαν μου.

—Μήπως εἶναι τις ἀσθενής; ῥώτησεν ἡ γραῖα θεία.

Μετὰ δακρύων ἀπήντησεν ἡ πλύντρια.—Ἀχ σήμερον ἀφῆκα τὸ μικρότερον μου τέκνον ἡμιθανές, δὲν πιστεύω δὲ νὰ ζῇ ἔτι αὐριον· διότι μοι εἶμαι γνωστὴ ἡ ἀσθενεία του· ἀφῆκα δὲ μόνον ἐννέαετὲς παιδίον τοῦ δυστυχχοῦς τούτου τέκνου μου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας λαβοῦσα τὴν ἀντημισθίαν τῆς ἐργασίας, χάριν τῆς ὁποίας τοσούτον ἐκοπίασεν,

ἔδραμε πρὸς τὴν ὀδυνερὰν κατοικίαν τῆς. Κατὰ βῆμα σχεδὸν τὴν παρηκολούθει ἡ γυνή, παρὰ τῇ ὁποίᾳ πρὸ ὀλίγου ἔπλυνε, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς γραίας θείας τῆς, ἀμφότεραι εἰσελθοῦσαι εὗρον τὴν Σωσάννην καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς τε καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς μεθύσου. Τὸ πνέον τὰ λοιθρία τέκνον ἀνεγνώρισε τὴν μητέρα του. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἐξέπνευσε.

Ταχέως ἔλαβον τὸ λείψανον παρὰ τῆς δυστυχχοῦς μητρός, περιστύλιξαν αὐτὸ ἐντὸς λευκοτάτου σαβάνου καὶ ἐφρόντισαν διὰ πάντα, οὕτως ὥστε ἡ μήτηρ νὰ δυνήθῃ ἀνέτως νὰ κλαύσῃ τὸ τέκνον αὐτῆς, ὅπως οἱ πτωχοὶ δὲν δύνανται πάντοτε νὰ πράττωσι.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των ἡ νέα γυνὴ εἶπε πρὸς τὴν θείαν τῆς. Ὁ Θεὸς θὰ σοὶ ἀνταποδώσῃ τὸν μισθὸν τῆς ἀγαθοεργίας, ἢν πρὸς ἐμέ καὶ τὴν Σωσάννην ἐπραξες. Ἐὰν δὲν ἦσο σύ, θὰ ἦτο πλέον πολὺ ἀργά, ἐγὼ δὲ θὰ ἤμην ἡ αἰτία. Πρὸ πάντων θέλω χαράξαι, ἐν ὅσῳ ὑπάρχω, ἐν τῇ καρδίᾳ μου πᾶν ὅ,τι σήμερον μοι συνέβη. Πλὴν ἀγαπητὴ θεία ἡ διήγησις ἢν χθὲς μοι διηγήθῃς εἶναι ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ;

—Μαρία, ἀπεκρίθη ἡ θεία, εἶναι ὄντως ἀληθής· ἡ ἀλήθεια δὲ αὐτῆς, ἐλεύκανε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου· τὰ δὲ πολλὰ δάκρυα ἅπερ ἔχουσα ἐξησθένησαν τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὸ τριακαστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Ὡστε μὴ θαυμάζεις ἐὰν συμπονῶ τὰς δυστυχχεῖς πλυντρίας.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. ΚΗ'.—ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΥΜΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

ΜΕΓΑΛΗ ὑπάρχει ποικιλία ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῶν ἐντόμων· ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων εἶναι μεγίστη, καὶ ἐν πολλοῖς ἔχουσι φαεινὴν λαμπρότητα. Τινὰ τῶν ἐλαχίστων ἐντόμων, τὰ ὁποῖα πλείστοι οὐδέποτε παρατηροῦσιν, εἰσὶν ὠραιότατα διὰ τοῦ μικροσκοπικοῦ παρατηρούμενα· περὶ αὐτῶν συμβαίνει τὸ αὐτὸ ὡς καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων ἀνθρώπων. Δὲν γινώσκωμεν πόση ὠραιότης ὑπάρχει περὶ ἡμᾶς ἐν τοῖς μικροῖς πράγμασι τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἐπλάσεν ἐὰν μὴ λάβωμεν τὸ μικροσκοπίον καὶ τὰ παρατηρήσωμεν.

Αἱ χρυσάλλιδες εἰσὶ τὰ ὠραιότερα τῶν ἐντόμων· σχεδὸν πᾶσα ποικιλία χρώματος φαίνεται ἐν αὐτοῖς, καὶ πόλλάκις πολλὰ χρώματα φαίνονται ὁμοῦ, ὠραιότατα διευθετημένα. Δὲν δύνασθε νὰ λάβητε ἰδέαν τινα περὶ τῆς μεγάλης ποικιλίας τῆς καλλονῆς των ἐὰν μὴ ἴδητε αὐτὰ τεταγμένα ἐν συλλογῇ ἐντὸς μουσειοῦ.

Πολλάκις θαυμάσατε τὸ κάλλος διαφόρων ὀστράκων. Ταῦτα εἰσὶ τὰ καλύμματα τῶν ζώων διαγόντων ἥμερον ἐν αὐτοῖς βίον. Λαμπρότατα εἰσὶ πολλάκις τὰ χρώματα τὰ ἐντὸς τῶν καλυμμάτων τούτων, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ ἐκτὸς· ἔτι δὲ καὶ ὅταν τὸ ἐκτὸς δὲν εἶναι διόλου καλὸν ὁπόταν λάβωμεν τὸ ὕστρακον ἐκ τοῦ ὕδατος, πολλάκις εὐρίσκομεν ὅτι ἐὰν ἀποκαθάρωμεν τὸ

ἐξωτερικὸν ἐπίδερμα δι' ὁξέως, ἢ διὰ τῆς τρίψεως, παρυσιάζει ἡμῖν ὠραία χρώματα· ἐτι δὲ καὶ τὸ ὄστρακον θλώντες ἐν διαφόροις αὐτοῦ μέρεσιν εὐρίσκομεν διάφορα στρώματα διαφόρων χρωμάτων.

Ἡ ὠραιότης τῶν καλυμμάτων τούτων εἶναι ἀχρηστος τοῖς ἐν αὐτοῖς οἰκοῦσι ζώοις· δὲν ἔχουσιν ὀφθαλμούς· ἵνα τὰ ἴδωσιν· πρὸς ποῖον λοιπὸν ἐγένοντο σκοπία; χάριν ἡμῶν. Ὁ δημιουργὸς ἀπλῶς ὠραία πράγματα ἐτι καὶ ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης δι' ἡμᾶς. Ἐὰν τὰ καλύμματα ἢ αἱ οἰκίαι, ὡς δυνάμεθα νὰ τὰς ὀνομάσωμεν, πάντων τῶν ἐν αὐτοῖς οἰκούντων ζώων, ἦσαν τοσοῦτον ἀπλὰ ὡς τὰ τοῦ ὄστρειοῦ, θὰ ἦσαν τοσοῦτον ὠφέλιμα καὶ ἀναπαυτικά ὡς εἰσι καὶ τὰ διὰ κομψῶν χρωμάτων πεποικιλμένα. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς αὐτὰ τὸ κάλλος πρὸς οὐδὲν λογίζεται· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι συνάγουσι τὰ ὄστρακα, καὶ ἐνθ' αὐτὰς οὖσι αὐτὰ βλέπουσι συνάμα ἐν τῇ ὠραιότητι τὴν ὁποῖαν ὁ δημιουργὸς ἐπιδαφιλεῖ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς βάθεσι τῆς θαλάσσης τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀπειρου αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Ἡ ποικιλία τῆς ὠραιότητος ἐν τοῖς καλύμμασι τῶν πτηνῶν εἶναι μεγίστη. Τὰ ποικίλα χρώματα εἰσι διευθετημένα ἐν τοῖς πτεροῖς αὐτῶν ἐν πᾶσι ποικιλίαι, εἰσι δὲ πᾶσαι αἱ σκιαὶ τῶν χρωμάτων, ἀπὸ τοῦ στυλ-πνοτέρου μέχρι τοῦ λεπτοτέρου.

Συνήθως ἡ μεγίστη ποικιλία ἐν τοῖς πτεροῖς τῶν πτηνῶν εἶναι ἐν τοῖς λεπτοῖς καὶ ἀπαλοῖς πτεροῖς τοῦ στῆθους.

Ὁ ταῶς ἔχει μεγάλην πτερῶν ἔκθεσιν, φαίνεται μάλιστα ὑπερφηανεύμενος διὰ τοῦτο ὅταν ἀπλῶς τὴν οὐρὰν τοῦ ὡς ῥιπίδιον. Οἱ ὑπερήφανοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι τι δυσάρεστον ἐν αὐτοῖς, οὕτω δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ταῶ· ἡ φωνὴ τοῦ εἶναι τοσοῦτον τραχεῖα ὥστε οὐδεὶς τὴν θέλει νὰ φθάνῃ τὰς ἀκοάς· του.

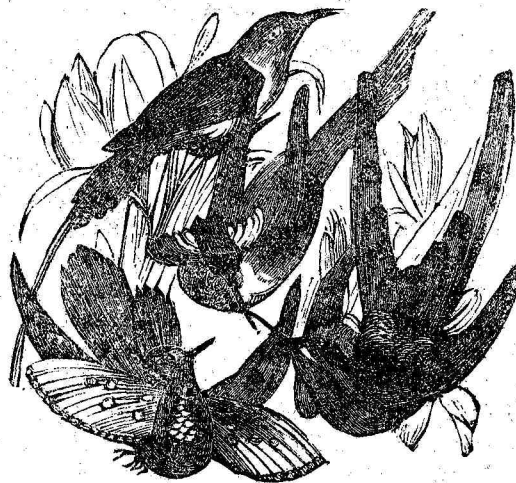
Τὰ παραδείσια πτηνὰ εἰσι λίαν ὠραία· εἰσι διάφορα εἶδη ἐξ αὐτῶν. Τὸ κοινότερον εἶδος εἶναι τὸ ἐνταῦθα παριστώμενον. Τὸ μέγιστον μέρος τοῦ σώματος αὐ-

τοῦ ἔχει χροῶμα ὑπομέλαν· ὁ λαιμὸς εἶναι χρυσοπράσινος· ἡ κεφαλὴ κιτρίνη· τὰ μακρὰ ἀπαλὰ πτερὰ τὰ

ὁποῖα βλέπετε τοσοῦτον ἀφθονα περὶ τὴν οὐρὰν εἰσιν ἀνοικτοῦ κιτρίνου χρώματος. Τὸ κομψὸν τοῦτο πτηνὸν φροντίζει πολὺ νὰ ἀποπλύνῃ τὸν ἐλάχιστον ῥυπον ἐπὶ τοῦ πτελώματος αὐτοῦ καὶ ὅποτε καθήται ἐπὶ κλάδου δένδρου πάντοτε μετωπίζει τὸν ἀνεμὸν ὅπως μὴ τὰ πτερὰ τοῦ ἀναπτελωθῶσιν.

Ἐν τοῖς κολιβρίοις ὑπάρχει νομίζομεν μείζων ποικιλία χρώματος ἢ ἐν οἴσδε ποτε ἄλλῳ εἶδει πτηνῶν. Τὰ χρώματα εἰσι λαμπρότατα ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν λεπτῶν πτερῶν τῶν στήθων των, σκιαζόνται δὲ διὰ τοῦ ὠραιότερου τρόπου. Παρατίθεμεν εἰκόνα τινῶν ἐξ αὐτῶν,

ποικίλων τὸ σχῆμα, καὶ μόνον ὁμοιάζόντων κατὰ τὸ μακρὸν λεπτὸν ῥάμφος.

Πολλὰ τῶν μηλωτῶν τῶν ζώων ἔχουσι πολλὴν ὠραιότητα, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τοσαύτη ποικιλία χρώματος οἷα ἢ ἐν τοῖς πτελώμασι τῶν πτηνῶν. Φυσῶν τις ἐπὶ λεπτῆς μηλωτῆς, καὶ βλέπων πόσον πυκνῶς αἱ λεπταὶ αὐτῆς τρίχες ἴστανται πλησίον ἀλλήλων, θαυμάζει τὸν πλοῦτον τῆς.

Πολλὰ ζῶα δυσάρεστον προξενούντα εἰς ἡμᾶς ἐντόπωσιν ἔχουσιν πολλὴν τὴν καλλονήν. Σκώληκες καὶ κάμβαι εἰσι δι' ἡμᾶς ἀηδεῖς καὶ θυμῶς ἐν πολλοῖς αὐτῶν ὑπάρχουσιν ἀπειρα ὠραία χρώματα. Διὰ τὸ τοσαύτη ὠραιότης ἐδόθη εἰς αὐτὰ; Φαίνεται ὥσπερ ἦτο περιττή. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὕτω· διότι ὁ Θεὸς ἔχει μίαν χρῆσιν δι' αὐτὴν διήποτε ποιήσῃ· γινώσκουμεν ὅτι δύναται νὰ ποιήσῃ τι ὠραῖον ὡς καὶ τι ἀπλοῦν. Ἴσω; δὲ θέλει νὰ διδάξῃ ἡμῖν τὸ μάθημα τοῦτο ὅποτε ἐνδύ τοιαῦτα πλάσματα οἷα εἰσιν οἱ σκώληκες καὶ αἱ κάμβαι μὲ καλύμματα ὠραίων χρωμάτων. Ἀλλ' ἡμεῖς διαφόρως ποιοῦμεν· προσπαθοῦμεν νὰ ποιήσωμεν ὠραία μόνον τὰ πράγματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐκτιμῶμεν πολὺ. Εἰσι τινὰ πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ ἦτο μωρὰ κατανάλωσις χρόνου ἐκ μέρους ἡμῶν ἵνα τὰ κοσμήσωμεν· τοῦτο δὲ διότι ὀλίγον δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἵνα καταστήσωμεν τὰ πράγματα ὠραία· ἀλλὰ παρὰ τῷ Θεῷ οὐκ ἔστι τέλος τῆς δυνάμεως τοῦ δημιουργεῖν τὸ ὠραῖον· δύναται, διὰ τοῦ λόγου τῆς δυνάμεως αὐτοῦ νὰ ποιήσῃ ὅσα ὠραία πράγματα εὐαρεστήται.